

DYNAMIET-ONTPLOFFING TE NEW YORK.
Bij den aanleg van een nieuwe trambaan te New York heeft een dynamiet-ontploffing op 22 September groote verwoesting aangericht. Zeven personen werden gedood; een tramwagen, (zie midden op de foto) die in de omgeving reed, werd totaal vernield.

„Vijf volle minuten, menéér Gozewijn Derksen."

„Boos? Geef me een zoen."

„Géén zoen, niet één, geen hand, geen vingerlid voor ik weet waarom je een kwartier te laat komt."

„Een kwartier, meisje? Verbeeld ik het mij, of was het daareven ...."

„Daareven vergiste ik me. Het is minstens een half uur."

„Pardon — neen waarlijk, duizendmaal pardon. Het is vier minuten na vieren."

„Je horloge deugt niet."

„Het is een chronometer. Pas dat onverdiende verwijt op de spoorwegdienstregeling toe, en ik geef je gelijk. Ik moest vijf minuten wachten voor den overweg. Krijg ik den zoen?"

Gozewijn Derksen kreeg hem.

„En heb jij al wat gegeten, Suus?"

„Ik heb wat beschuiten naar binnen gepropt, met een glas melk. Hier in mijn taschje heb ik sandwiches."

„Ik heb een half krentenbrood bij me."

„Hemel, Goos, we gaan toch niet naar Amerika? Denk er om, dat ik op zijn laatst om half acht weer binnen moet zijn — als pa iets merkte . ." Ze waren intusschen opgestegen en rolden tusschen de heesters en bloemen uit, die hen oogknippend nakeken, den witten grindweg op, zon en groen tegemoet.

„Nog altijd onverzoenlijk, je vader?"

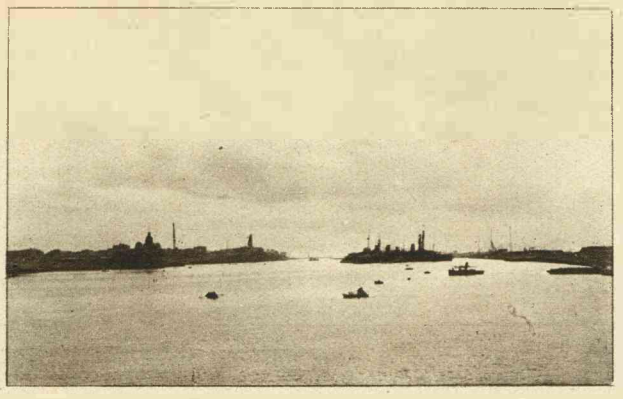
„Meer dan ooit. Jij kent hem niet als ik. Hij is een beste, goeie man — maar hij heeft zijn fouten, als iedereen. Jij bent ook niet volmaakt."

„Zeker niet."

„Als je dat wèl was, had je er voor gezorgd, hem niet juist in zijn gevoelige zij te kwetsen."

„Ja maar kindje — toèn ik dat deed — en werkelijk niet met al te boos opzet — toen wist ik niet dat ik verliefd op je zou worden."

„En je kende me al twee dagen?" Derksen lachte.

PORT-SAÏD EN DE OORLOG.
Gezicht op de haven van Port Saïd, een havenstad in Egijpte aan den mond van het Suez-kanaal. In het midden der foto een Fransch oorlogsschip; meer naar links de installatie van een inrichting voor draadlooze telegrafie. *(V.F.B.)*

„Dat is waar, je was al wel twee heele dagen van je kostschool terug, en ik smeek je om vergeving, dat ik niet onmiddellijk voor je op de knieën ben neer gevallen. Ik ben nu eenmaal niet van een dergelijke constitutie. Maar als ik van iemand ga houden, dan doe ik het ook goèd, vast en innig." Zijn bruine oogen keken haar liefkoozend aan, en zij streelde hem weer met haar blik.

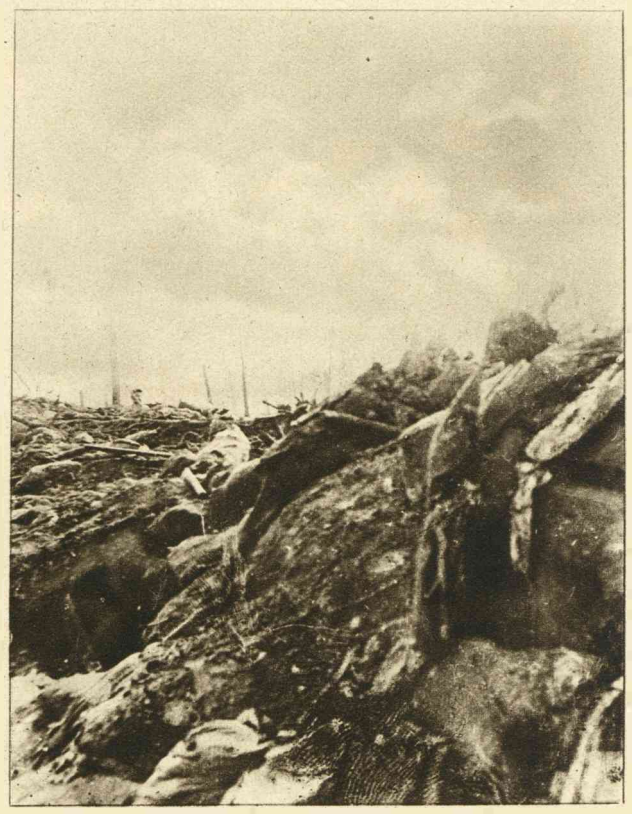
„'t Is wel heel jammer, Goos. Pa heeft me wel eens gezegd, dat hij je tot voor dien treurigen dag wel had mogen lijden . . ."

„Maar het verhaal van „Paolo, de Roode Bandiet" heeft me vernietigd."

„O, had het toch maar nooit in je blad laten zetten! Pa was er woedend, wòedend om. Hij herkende zich zelf dadelijk uit dien detective, die zooveel flaters begaat . . ."

„Bewijs van zijn slecht geweten."

„Bewijs van jòuw groote onvoorzichtigheid."

HET OFFENSIEF DER GEALLIËERDEN.
Een Duitsche loopgraaf, die na een hevig voorbereidend bombardement, in een stormaanval door de Franschen genomen werd. Op den achtergrond zijn de Fransche soldaten zichtbaar.

VENIZELOS AFGETREDEN. *(V.F.B.)*
Venizelos, (links), de Griekssche minister-premier, is naar aanleiding van een meeningsverschil tusschen hem en koning Constantijn, afgetreden. De foto die wij hierboven reproduceeren, werd genomen tijdens zijn laatste verblijf te Weenen.

„Kon ik weten, dat een goede vriend hem dat feuilleton zou toesturen? Had ik je maar een paar maanden eerder leeren kennen, dan had ik het stellig in de pen gehouden."

„En nu is 't te laat."

„O neen, — niets is te laat. Ik hou van je — ik laat je niet los, voor geen goud. We zullen geduld hebben. Je vader zal me eindelijk wel vergeven."

„Zie je wel, dat je hem niet kent? In geen jaren vergeeft hij je."

„Dan hoop ik op een wonder. Of ik doe een voetval. Of — of ik schaak je."

„Praat geen onzin. Ik hou dol van je, Goos — maar dàt zou 'k nooit doen. Als ik alleen maar denk aan die lieve, goeie, zachte oogen van moes, hoe die dan zouden kijken, moes die je nog zoo graag mag zien — nee, nee — nooit meer zeggen, ook niet uit aardigheid."

Ze zwegen. De fietsen snorden over den weg, de wielen en kettingen zongen een monotoon wijsje, de banden sponnen. Heel in de verte doemde, overgoten met hel zonnelicht, het groenschemerend bosch voor hen op .....

* * *

In de groote huiskamer van „*Villa Excelsior*" stond een paar uur later de ontbijttafel gedekt, dicht bij één der wijdgeopende ramen. De buikige theepot troonde in effen witheid, als een bedaagd, dik menschje, op het comfoortje. In den broodbak scholen malsche kadetjes en knapperige geraspte broodjes bij elkaar. De kristallen beschuitdoos grinnikte vergenoegd in 't zonnetje, dat leutig het rechtvouwige tafellaken beplaste. Naastboven de tafel kwetterde een luidruchtige kanarie.

De kamer stond vol rijp zomerlicht, dat als een vloedgolf binnen gudste door de groote ramen, en te hoop stuwde rond de vroolijke ontbijttafel, waar druk te stoeien viel met allerlei plezierig glimmend gerij. Vier bordjes hielden elkaar gezelschap op de sneeuwige vlakte van 't tafellaken. Naast een ervan lagen, opgevouwen en onder kruisband,

DE STRIJD IN CHAMPAGNE.
Een paar interessante foto's van het woud van Champagne, zooals dit er thans nà het jongste offensief der Gealliëerden uitziet. Het eens om zijn natuurschoon bekende bosch is thans geheel geruïneerd; de meeste boomen zijn totaal weggeschoten of ontworteld, van de overige zijn de takken bijna geheel van de stammen afgerukt, terwijl de grond omwoeld is door 't granaatvuur.